Ч. 128 Пятниця 9 (22) червня 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввх на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(*Ческа народна рада. — Війна в Хіні.*)

Всї чеські політичні сторонництва утворили нову спільну інституцию і назвали єї народною радою, яка в Празї уконституувала ся в неділю. На першім засїданю були посли соймові і до ради державної з ріжних сторонництв, відпоручники Морави і Шлезка, дневникарі і політики без мандату. Збори повитав предсїдатель соймового клюбу ческих послів др. Енґель і єго вибрано предсїдателем засїданя, а заступниками бар. Пражака і Стратіля. Перший забрав голос др. Скарда і іменем молодоческого клюбу здав справу з приготовляючих робіт до завязаня народної ради і з цїли, в якій она завязує ся. Рада не має бути цїлком институциєю стоячою понад сторонництвами і видаючою їм приказы, лиш має бути добровільним союзом сторонництв, що задержать і на дальше цїлковиту незавнсимість, а лиш будуть лучити ся до спільної працї над такими справами, що входять в проґраму кождого з союзних сторонництв. Народна рада буде свобідно і згідно порозумівати ся з сторонництвами в кождім поодинокім случаю. Східною точкою всїх союзних сторонництв буде ческа народна проґрама і ческе право державне, тому до народної ради приступили всї чеські сторонництва, що мають на метї таку проґраму. Не приступили лише поступові радикали. Др. Скарда виголосив відтак головні справи, звязані з здійстненєм народної ческої проґрами і предложив, аби вибрати для кождої такої справи окрему секцию. Збори згодили ся на внесеня Скарди. Другий бесїдник др. Герольд здав зборам справу з політичного положеня і з причин, які спонукали Чехів до обструкциї в Радї державній. В дискусиї над сею справою всї висказували свою радість з солїдарности ческих послів і однодушно заявили, що язикові розпорядженя дра Кербера неможливі до принятя і шкідні для Чехів. Також однодушно заявили ся всї против гадки накиненя правительством розпоряджень дра Кербера і порішили видати в тій справі манїфест. Послїдною такою точкою розправ народної ради була справа найблизшого спису населеня в Австриї і жаданя, які в тім взглядї мають Чехи. Ті жаданя вичислив др. Курц, а збори згодили ся на них. Відтак др. Енґель закрив наради.

Вісти з Хіни все ще неясні і суперечні, так що годї напевно знати, що там дїє ся. Телеґрами які звідтам надходять, ідуть виключно через руки анґлійских телеґрафічних урядників, російскі власти не перепускають ніяких телеґрам. Тілько лиш певного, що ворохобня ширить ся дальше і европейскі войска доси ще не вспіли займити Пекіна. — Анґлійскі часописи доносять з Шанґаю, що в борбі коло укріплень Таку погибло 700 Хінців, а 100 попало в нїмецку і російску неволю. Нїмцї і Росияни забрали також хіньский военний корабель „Гай ян". Як зачувати мали російскі войска від півночи дійти вже до Пекіна і зараз пішли приступом на місто з двох сторін. — Daily Mail доносить з Йокогами, що япаньске правительство запросило представителїв чужих держав на конференцию з причини подій в Хінї. Япаньска праса домагає ся безпроволочного висланя 20 до 30 тисяч людий до Хіни. — Також і Австро Угорщина наміряє мабуть взяти участь в хіньскій війнї. Як доносить Neues Wiener Abendblatt, вийшов від команди маринарки приказ приготовити до виїзду три военні кораблї, а то: „Кароль VI", „Цїсарева Мария Тереса" і „Цїсарева Єлисавета". Корабель „Зента", що стоїть в Таку, має там лишити ся і дожидати приїзду тих австрийских кораблів.

Новинки.

Львів дня 21-го червня 1900.

— „Краєвий Союз кредитовий", стоваришенє заресстроване з обмеженою порукою у Львові (ринок ч. 10, I. поверх в домі „Просьвіти") приймає вкладки ощадности в довільній висотї і опроцентовує на $4^{1}/_{2}\%$. Один удїл членьский в „Краєвім Союзі Кредитовім" виносить 50 корон; кождий член може мати більше удїлів. При виплачуваню першого удїлу належить зложити також вписове в квотї 2 корони на фонд резервовий. Від удїлів членьских виплачує „Краєвий Союз Кредитовий" за рік 1899 дивіденду в висотї 5%. —

---

76)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(*Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого видання.*)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

Настала була ніч а перскі вояки стояли в рядах на визначених для них місцях, бо боялн ся, щоби ворог не напав на їх неукріплений табор. Піхота опирала ся на свої щити і ратища, а кіннота держала при огнях захованї конї. Камбізес їздив вздовж боєвих рядів і додавав охоти безчисленному множеству борцїв словом і поглядом. Лиш сама середина ще не була уставила ся, бо она складала ся з перської прибочної сторожі, з тих, що носили яблоко державне, з безсмертних і свояків короля, котрі аж разом з ним виступали звичайно против ворога.

Крім того Греки з Малої Азиї, замість стояти, полягали були на приказ Фанеса спочивати. Атинець хотів, щоби єго борці виступили до бою зі сьвіжими силами, і длятого позволив їм спокійно спати, хоч в цїлій зброї, а сам за них не спав. Арістомаха приняли були Йонцї з великим одушевленєм, король повитав єго з радостию, і мав з одною частию Єллинів виступити до бою на лївій сторонї центра, підчас коли Фанесови припало станути на чолї другої части по правім боцї ґвардиї. Король хотів сам на чолї десяти тисячів безсмертних, що виступили були під синьо-червоно золотим прапором державним і з хоругвою Каве [1]), проводити в битві, а Барт'я мав обняти провід над перским полком ґвардийским (тисяч мужа) та над панцирною кавалериєю.

Крезус був командантом того віддїлу войска, котре мало стерегти табор, знаходячі ся в нїм величезні скарби, жінки вельмож та матір і сестру короля.

Коли показав ся сьвітячий Мітра, а духи нічної пітьми поховали ся були в свої нори, розпалено до величезних розмірів сьвятий огонь, який несено перед войском аж з Вавилону, а в котрім маґи і король палили дорогоцїнні пахна. Відтак приніс Камбізес богам жертву, і піднявши високо в гору золоту чашу, просив о побіду і славу. Відтак видав він Перзам поклик: „Аврамазда, покровитель і проводир", та станув на чолї своєї ґвардиї, котрої тіяри були украшені вінцями. Та й Єллини принесли свою жертву і зрадїли, коли вреї сповістили, що знаки заповідають побіду; їх гаслом було „Гебе".

Тимчасом і Єгиптияни розпочали день жертвами і молитвами, а відтак уставили ся в боєву лінію.

Напротив самої середини станув Псамтік, тепер вже король, на золотім возї з піддержками на луки з такого самого металю. Єго конї були вкриті пурпуровими дергами і мали золоті чапраки а на головах струсині пера. Єго поводатор походив із найзнаменитшої египетскої родини, і держачи поводи та батіг в руках, став ліворуч побіч свого володїтеля, що мав на собі подвійну корону горішного і долїшного Єгипту.

По лївім боцї від центра мали воювати еллиньскі і карийскі жовнїри. Кіннота на самім кінци обох крил армії, підчас коли египетска і етіопска піхота уставила ся в шість рядів по правім і лївім боцї від борців на возах і від Єллинів.

Псамтік, додаючи охоти і поздоровляючи, переїхав вздовж рядів свого войска і наконець станув перед Єллинами, щоби так до них відозвати ся: „Тїшу ся, мої герої, що з вами, котрих хоробрість звістна менї добре ще з Кипру і Лїбії, буду міг тепер подїлити ся славою і покласти вам на голови нові вінцї побіди! Не бійте ся, що я, скоро поборемо ворога, обмежу вашу свободу. Клеветники наговорили вам, що можете сподївати ся від мене такої невдячности; а я вас увіряю, що скоро побідимо, дам вам всїлякі свободи і буду вас уважати підпорами мого престола! Памятайте і на то, що борете ся нинї не лиш за мене, але й за свободу своєї далекої вітчини. Таж то легко можна зміркувати, що скоро би Камбізес мав стати паном Єгипту, не вдоволить ся тим,

[1]) Хоругов Каве звала ся так по імени якогось смілого коваля в перскім містї, котрий викликав ворохобню против злого Цогака та поміг Ферідунови прогнати лютого гнобителя краю. Хоругов та представляла фартух коваля.

Призбираних гроший уживає „Краєвий Союз Кредитовий“ на заосмотрюванє руских товариств кредитових потрібним засобом капіталу оборотового, як також на переведенє користних парцеляций.

— **Засуд на смерть.** Перед тернопільским судом присяжних відбула ся оногди розправа против Павла Розвадовского, 26-лїтного пропінацийного сторожа за злочин убийства, якого допустив ся на своїй 16-лїтній жені Катерині. Убийник удусив жену, а опісля повісив єї, щоби видавало ся, немов би то она сама заподіяла собі смерть. Розвадовский не любив жени, бо не взяв за нею ніякого приданого, та удержував зносини з иншими женщинами. Присяжні судиї потвердили питанє що-до насильного убийства 10-ма голосами, а в наслїдок того засуджено Розвадовского на кару смерти. Обжалований приняв засуд байдужно.

— **Придержанє дефравданта.** Касиер снятиньских кас, громадскої і щадничої, Войцеховский, що спроневірив кілька тисяч золотих і утік без вісти, найшов ся в Румунії. Утїкши через Буковину, заїхав він до міста Пашкан і тут навідував ся до реставрациї якогось Поляка з Галичини, котрий з галицких часописий знав про крадїж в Снятині. Реставратор догадуючись в своїм гостю снятиньского касиера, звернув ся листовно до снятиньского магістрату, а магістрат зажадав за посередництвом староства, щоби румуньскі власти увязнили Войцеховского.

— **Огні.** Дня 16 с. м. вибух огонь в Сокали в шопі тамошного міщанина Михайла Кизика і знищив 11 загород. Шкода 20.000 корон. Пожар вибух імовірно з неосторожности. — В Бахірци, перемиского повіта, знищив огонь дня 14 с. м. 10 селяньских загород з всїми будинками. Загальна шкода виносить до 18 тисяч корон. — В Дїдушицях малих, стрийского повіта, вибух огонь дня 13 с. м. і при сильнім вітрі знищив в короткім часї 21 загород. В огни погоріли всї господарскі знаряди і ціла обстава погорільців. Причиною огню були дїти, що бавили ся сїрниками. Шкоду обчисляють на звиж 20.000 корон. — В Голгочи, підгаєцкого повіта, погоріло 11 с. м. 23 загород з всїми будинками. Шкода 28.000 корон. Причиною огню була неосторожність паробка Антона Федчишиного, що вернув пяний з весїля і положив ся з цигаром спати в стодолї.

— **Фальшивий Іоан Орт.** Одна швайцарска ґазета виходяча в Базилеї подає таку вість: В послїдних днях заїхав до готелю „Рислї“ в Зевен (в кантонї Швіц) якийсь панок, що мав величезну ґузковату палицю, в горі і в долинї сковану ще чотирома сталевими обручками, а на голові так буйне волосє, як хиба дуже рідко у кого; лице украшала велика борода, а в гордо споглядаючім оцї сторчав великий монокль. Панок той казав, що приходить з Альжіру і потребує комнати на кілька днїв. Панна директорка готелю не конче довіряла гостеви, бо одїж на нїм була добре вже витерта, але він виступав дуже сьміло, а єго манери були великопаньскі. Ба, він навіть не таїв ся з тим, ким єсть і сказав, що називає ся Іоан Орт і єсть австрийским архікнязем, котрого вже від многих лїт уважають за пропавшого. Він в своїй подорожи призбирав богато скарбів, котрі мають тут наспіти для него, а також написав він дуже цікаве дїло і шукає тепер якогось европейского накладника. В Альжірі, де клїмат дуже добрий для него, має він при улици de l'etat maior свій дім, а тепер приїхав просто з Італії. — У Фльоренциї висидів ся він 43 днїв в арештї, бо від него зажадали, щоби він зрік ся достоїнства австрийского архікнязя а називав ся лиш великим князем Тосканьским, чому він рішучо спротивив ся. Здає ся однакож, що той панок то лиш фальшивий Іоан Орт і бодай чи не чоловік божевільний і власти швайцарскі будуть старати ся вивідати ся, хто він. Поки що не знати ще, як той панок називає ся; він сьпіває дуже красно, говорить по нїмецки, францускі і по італїяньски, та має манери, котрі кажуть здогадувати ся, що він зазнав колись лїпшої минувшости.

— **Нещасливі пригоди.** Робітник уряду телеґрафічного в Станиславові, Корнило Максимюк, закладаючи лїнію телефонічну для тамошної філії краківского товариства асекурацийного виймав гак вбитий в стїну на камениці. Стоячи на драбині у висоті першого поверха ужив цїлої сили і з вирванєм гака стратив рівновагу а спадаючи вдарив ся о цементовий балькон так нещасливо що зломив собі кілька ребер. Тяжко поговченого відставлено до шпиталю. Максимюк єсть жонатим і батьком 3 дїтий. — На Пасїках личаківских у Львові копав Фердинанд Козимор пісок в своїй реальности вже від кількох лїт і продавав єго підприємцям, але при тій роботї занедбав всяких мір осторожности, аж ві второк заплатив за то житєм. Вечером того дня около 7 год. пішов Козимор копати знову пісок, вліз в яму а обернувшись лицем до берега високого на яких 2 сяжнї став вигортати спід споду чистенький білий пісок. Нараз беріг урвав ся і своїм тягаром привалив Козимора так, що той в сїй хвили погиб. Нещасливий мужчина лїт 55, як каже вдовиця по нїм і 16-лїтний син, сам завинив своє нещасте, бо нераз остерігано єго перед небезпечностию, але він на то не зважав. — Зарібник мулярский, Кароль Гертнер, лїт 56 упав вчера рано около 7 год. з руштованя при будові готелю Жоржа в висоти яких 8 метрів так нещасливо, що стратив память і здавало ся в першій хвили, що погиб. Коли однакож стация ратункова прийшла на поміч, він знову відзискав память, але показало ся, що мав зломані обі ноги і рану в голові. Нещасливого відставлено до шпиталю, а стан єго єсть грізний, бо здаєсь, що було отрясенє мозку, в наслїдок чого недужий тратить хвилями память і не знає що упав з руштованя лиш каже, що занедужав дома. Причиною нещасливої пригоди була недбала направа руштованя день перед тим.

— **Хінець о західній культурі.** Анґлїйска ґазета Daily Express оголосила погляди якогось Хінця, проживаючого в Льондонї, а належачого буцїм то до революцийного товариства Боксерів, на західну культуру. Отже той Хінець так каже: Західна цивілїзация в наших очах, то гриб, що виріс по дощи, то щось, що лише що від вчера, а хіньска цивілїзация стара безчисленні тисячі лїт; ми гадаємо длятого, що ви остали ся бодай о яких 2000 лїт позаду за нами. Та й у нас були колись часи, коли ми в „борбі о істнованє“ гонили за богатствами, та й ми мали свою ненаситність власти, свої змаганя та свої муки. Та й ми мали свої розумні винаходи, ми мали і порох до стріляня і штуку друкарску і все проче; але ми жили досить довго, щоби пізнати, як мало то все конечним, як мало хосенним. Ми мали також свої часи сумнїву, фанатизму і борби в справах релїґійних; ми мали своїх мучеників, свої реформациї, нашу нетерпимість і наконець терпимість, — а то все перед тисячами лїт. Але, як сказано, ми вже виросли з того всего. З досьвідів минувших столїтий маємо мудрість, з похибок і нещасть наших предків научили ся ми, що не варто стреміти до того всего, до чого ми стреміли.

Так отже наші пристрасти і наша чесиилюбивість поволи притихли та підсїли ся в спокійнім бажаню щасливости на сїм сьвіті;

але противно захоче ся єму забрати красну Єлляду та єї острови. Досить, коли вам лиш пригадаю, що она лежить межи моїм Єгиптом а краєм ваших азийских братів, котрі вже тепер яко раби стогнуть в перскім ярмі. Ваш відзив дав менї доказ, що ви признаєте менї правду; але я вас прошу послухати мене ще хвильку, бо єсть моїм обовязком назвати вам по імени того чоловіка, котрий не лиш Єгипет але й свою вітчину продав за величезні скарби великого перского короля. Той чоловік називає ся Фанес! — Не ропчіть, бо я присягаюсь вам що як-раз той Фанес взяв золото від Камбізеса і обіцяв єму показати дорогу не лиш до Єгипту але й до воріт вашого рідного краю. Той чоловік знає край і людий і за гроші готов все зробити. Видите, як він онтам іде побіч короля, як гне ся перед ним до землї? Чи то Єллин? Але правда, хто продав свою вітчину, той перестав бути єї горожанином! Ви менї потакуєте? Признаєте, що я правду кажу? Не хочете того падлюку називати своїм земляком? — Добре, то я віддам у ваші руки доньку того нужденника, котру я мусів задержати яко заклaдницю, а котру той ненаситний продав разом зі своєю вітчиною. Зробіть з дитиною того падлюки, що хочете. Закосичте єї рожами, покланяйтесь їй до землї; але не забувайте, що она дитиною того чоловіка, котрий зганьбив імя "Єллин"' котрий зрадив вас і свою вітчину!

Ті, до котрих так Псамтік говорив, заверещили як скажені і взяли дрожачу дитину в свої руки. Якийсь жовнїр піднїс нещасливу дївчинку в гору та показав єї батькови, котрий міг єї добре пізнати, бо був від жовнїрів лиш так далеко, як може стріла долетїти. Рівночасно відозвав ся якийсь Єгиптиянин, котрий пізнїйше зробив ся славним із свого грімкого голосу: Диви ся добре Атинче, як в сїм краю карають продайних зрадників! — Тогди якийсь Кариєць вхопив збан до мішаня вина з водою, з котрого і він єго товариші упили ся були вином, що їм дав король, встромив дитині свій меч в груди, випустив невинну єї кров в зелїзну посудину, набрав в чашку того страшного напитку і випив ніби на здоровлє батька, що стояв мов би закаменїлий. Як би божевільні кинули ся другі жовнїри до збана і мов дикі зьвірі пили осквернене кровю вино.[2])

В сїй хвили пустив Псамтік тріюмфуючи першу стрілу на Перзів.

Жовнїри кинули трупя дитини на землю, засьпівали упившись кровю воєнну пісню, та пустили ся поперед своїх єгипетских товаришів до бою.

Але тепер рушили ся і ряди Перзів, а Фанес, що від болю і злости ніби аж з розуму зійшов, кинув ся з своїми тяжкозбройними, страшно розлюченими на своїх земляків за таке погане варварство, на тих самих людий, котрих був проводирем через десять лїт і як єму здавало ся заслужив собі на їх любов.

Коли сонце стануло в полудне, здавало ся, що щасте оружя клонить ся на сторону Єгиптиян; але коли оно спускало ся на захід, перевага була по сторонї Перзів; колиж місяць в повни показав ся на небі, стали Єгиптияни втїкали з побоєвища, куди хто видїв і або знайшли смерть в пелюзийских багнах та переливаючій туди позад них розтоці Нїлю, або борючись за свободу своєї вітчини згинули від азийских мечів.

Двайцять тисячів Перзів і пятьдесять тисячів Єгиптиян вкрило своїми трупами зрошене кровю побереже, а зранених, утоплених і взятих в неволю таки годї було дочислити ся.[3])

Псамтік був межи послїдними, що втїкали і на знаменитім кони лиш легко зранений дістав ся щасливо на другий беріг Нїлю, щоби відтак з кількома тисячами своїх вірних втечи до Мемфіс, добре укріпленого міста пірамід.

З елликьских вояків лиш мало ся остало в живих, так страшно лютив ся шукаючий мести Фанес зі своїми Иомцями в їх рядах. Десять тисячів Карийців дістало ся в перску неволю. Убийника своєї дитини положив Атинець трупом власною рукою.

Та й Арістомахос, мимо своєї деревлянної ноги доказував чудес хоробрости. Мимо того і єму так само як і єго товаришам жаждущим мести не удало ся дістати Псамтіка в свої руки.

Коли битва рішила ся і Перзи з грімкою радостию вертали до табору, повитали їх Крезус, оставші ереї та вояки і обходили славну побіду торжественним приношенєм жертв і молитвами.

На друхий день скликав король всіх вождів і розділяв між них після заслуги відзнаки почести, як дорогоцінні одежі, золоті ланцухи, перстені, шаблї, з пишними ручками і похвами та зьвізди з дорогих каменів а помежи вояків велів розкидати золото і срібло.

Єгиптияни вдарили були головною силою в середну боєву лїнію Перзів, на котрої чолї стояв король та наперли були так дуже, що ґвардия почала вже була подавати ся взад; але Бартя прибіг був ще в пору з своїми їздцями, додав хитаючим ся нової відваги, а борючись як лев, рішив конець дня своєю хоробростию і скоростию.

Перзи величали молодця і називали єго

---

[2]) Ту страшну подію розповідає Геродот.

[3]) Так розповідає Геродот. — Побідники мали в старинї безконечні менші страти, як побиті. Подібно має ся річ і в наших часах, хоч страти побитих не бувають вже так дуже великі як давнїйше.

наша віра стала ся фільософією житя, котра випробована через 2000 послідних літ показала ся здоровою. Ми гадаємо, що то, що найліпшого чоловік може на сім сьвіті осягнути, єсть щасливість і ми учимо наших дітий, що они можуть осягнути то щастє лиш сповнюванем своїх обовязків, тим, що будуть сповняти приписи морали і спільности житя та що окружать ся також кружком щасливих приятелів і свояків.

Коли Хінцеви в его інтересах щастє більше послужило як его своякам, то він знаходить найбільше щастє в тім, що ділить ся з ними своїм майном. А ми в Хіні не перестаємо працювати; щось такого, як покидати інтерес, у вас нема; робота єсть у нас частию розривки, бо она єсть частию нашого обовязку. То єсть послідне слово і конець хіньскої фільософії.

Всюди в Хіні знайдете длятого ту саму міру і той сам однаковий дух вдоволеня. Можете собі думати, що ми жили в невіжости, бруді і лінивстві, а я вам кажу, що то все неправда. Нам так добре, як лиш хочемо, і ніхто в сьвіті не може нам подати щось ліпшого. Аж ось ви приходите з вашого західного сьвіта до нас з тим, що ви називаєте „новими думками“. Ви приносите нам свою віру дитя девятнайцяти соток літ; жадаєте від нас, щоби ми будували зелізниці, щоби ми могли літати з одного місця на друге з такою скоростию, котра нам анї не потрібна анї не робить приятности. Хочете будувати фабрики і тим виперти наші красні штуки, наші ремісла, ви хочете робити пусте дрантє, котреби лиш за очи ловило замість красних виробів і красок, які ми через сотки літ випробовали. Тому всему ми противимо ся.

Хочемо, щоби нам дано спокій, хочемо мати свободу і уживати нашого краю та овочів наших старих досьвідів. Коли вас просимо: ідіть собі, то ви не хочете, ба ще й відгрожуєте ся нам, коли не дамо вам наших портів, нашої землї, наших міст. Для того ми члени товариства т. зв. Великого кулака („Боксерів“) прийшли по зрілій розвазі до переконаня, що одинока можність вас позбути ся єсть повиганяти вас. Ми з природи вже не кровопиї, але коли нічого не помагає говорити вам по доброму, переконувати вас, промавляти до вашого розуму і до вашого почутя справедливости, то супротив сего факту не видимо ніякого иншого способу як би від вас ратувати ся, лиш той, щоби вам конець зробити.

Заберіть собі своїх місіонарів! (Для зрозуміня слідуючих слів треба тут додати, що англійскі місіонарі і пастори дістають від товариства для шириня християньства по 10 фунтів штерлінгів — 120 зр. — за кождого Хінця, котрого охрестять; інтерес добрий, отже хрестять, кого лиш дасть ся і як дасть ся, викликуючи нераз роздори в родині. А треба ще й то мати на увазї, що місиї в Хіні суть рівночасно анґліканьскі, протестантскі і католицкі, а Хінці видять ріжницю між ними.) Они приходять до нас з новою вірою а самі сварять ся завзято о головні основи тої віри; кажуть нам, що скоро не приймемо їх віри, то будемо терпіти „вічну кару“. Страшать наші діти і старих людий та викликують всілякі роздори в родинах і межи поодинокими людьми. Щож дивного, що ми їх не можемо терпіти? Коли би ми хотіли мати ваші зелізниці і машини, то ми би собі їх преці купили; але ми їх не хочемо, они нам нездалі до нічого, бо ми научили ся давати собі і без них раду. А мимо того ви кажете, що змусите нас купувати їх чи ми хочемо чи нї. Чи то справедливо? Я кажу, що то зарозуміла влізливість, що то оскорба.

Ще й о тім богато говорите та сьмієте ся з того, що в нас нема воєнного духа, що з нас не вояки. Також ми перестали бути вояками, бо ми уцивілїзовали ся. Війна, то варварство. Наслідки того, що ми станули на теперішній висоті цивілізациї, суть такі, що ми розмножили ся більше як яка небудь раса на землї. Мимо великої смертельности у нас — що вам знов не подобає ся — а котрій ми не противні, бо она великим добродійством природи — множить ся хіньска раса далеко скорше, як який небудь нарід на сьвіті.

Як би о то розходило ся, то ми могли би знести всіх прочих людий, а що ми того не робимо, то лиш задля скінчености нашої цивілізациї, нашої фільософії, наших звичаїв. Нас єсть 400 міліонів і хто міг би нам оперти ся, як би ми взяли ся показувати свою силу? Противно, ми то знаємо аж надто добре і біла раса повинна раз то пізнати, що ми панами на земли а не она.

Хіна перебула 20 т. зв. щасливих нападів. І що стало ся? Чи завоювали нас? Ні, самі стали ся Хінцями. Навіть жидів, що прийшли до нас, пожерла наша раса, чого нігде не бувало. Ще раз вам кажу, що все то, що на заході розділяє людий в Хіні не має ніякої підстави. В Хіні нема анї політики, анї віри, анї особистої честилюбивости, анї ненаситности землї і золота, анї охоти забору. Ви кажете що Хінець то дитина, бо він лінивий, безжурний і простий. Ви помиляєте ся. Він вивчив ся тайни як бути щасливим; его житє спокійне і нічого не каламутить ему спокою, доки его совість чиста. Убравши в приповідку то образ нашого характеру такий: Дайте нам спокій, то ми дамо вам спокій.

Телеграми.

Берлин 21 червня. На приказ цісаря Вільгельма має вислати ся до Хіни два баталіони морскі в силї 2.500 людий.

Чіфу 21 червня. Три тисячі Росиян і відділи анґлійский і німецкий відійшли до Тієнтсіна для охорони Европейців. О війсках які пішли під проводом Сеймура, нема доси ніяких вістий.

Льондон 21 червня. Після вістий з Шанґаю одержав один хіньский достойник приказ винайти для цісаревої і єї повірників безпечного місця. — Той достойник вже виїхав з Пекіну.

Кольонія 21 червня. Koeln. Ztg. одержала вість з Тегерану, що Курди напали на німецкий інститут сиріт в Урмії в Малій Азії. Стріляли до учительок і зрабували інститут. Християни відогнали напастників.

Курс львівский.

Дня 20-ого червня 1900.		платять	жадають
I. Акциї за штуку		К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр.		670·—	6·77—
Банку кред. гал. по 200 зр.		—·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси		534·—	540·—
Акциї гарбарні Ряшів		—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.		475·—	490·—
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 4% корон		92·—	92·70
Банку гіпот. 5% преміов.		109·30	110·—
Банку гіпот. 4½%		98·30	99·—
4½% листи застав. Банку краєв.		99·—	99·70
4% листи застав. Банку краєв.		93·—	93·70
Листи застав. Тов. кред. 4%		93·—	93·70
„ „ 4% льос. в 41 літ.		93·—	93.70
„ „ 4% льос. в 56 літ.		91·20	91·90
III. Облїґи за 100 зр.			
Пропінацийні гал.		95·50	96·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.		100·—	100·50
„ „ „ „ 4½%		99·—	100·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.		93·30	94·—
Позичка краєв. з 1873 по 6%		102·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.		92·—	92·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.		80·80	—·—
IV. Льоси.			
Міста Кракова		68·50	72·—
Міста Станиславова		127·—	—·—
Австр. червон. хреста	Курс віденьский	41·25	42·25
Угорскі черв. хреста	Курс віденьский	20·—	21·—
Італ. черв. хреста	Курс віденьский	22·—	25·—
Архікн. Рудольфа	Курс віденьский	63·50	65·50
Базиліка	Курс віденьский	13·50	14·50
Joszif	Курс віденьский	7·—	8·40
Сербскі табакові	Курс віденьский	—·—	—·—
V. Монети.			
Дукат цісарский		11·30	11·45
Рубель паперовий		2·54	2·58
100 марок німецких		118·30	118·90
Доляр америк.		4·80	5·00

За редакцию відповідає: Адам Крехowецкий

голосно „побідником з під Пелюзиюм“ та „найліпшим з Ахеменідів“.

Ті відзиви дійшли до уший короля і наповнили его глубоким гнівом. Він був сьвідомий того, що воював з нараженем власного житя, в правдивим геройством і силою велита, а мимо того битва була би була програна, як би ему той хлопець не доломіг був до побіди. Брат его, що засмутив ему щастє любови, відобрав ему тепер половину воєнної слави. Камбізес відчував тепер виразно, що ненавидить брата і руки корчились ему в кулаки, коли подивив ся на молодого героя, що ясьнів благородною сьвідомостию себе самого.

Фанес ранений перебував в своїм наметі, а коло него лежав умираючий Арістомах.

— А таки ворожба неправду сказала — замуркотів Спартанець. — Умру і не побачу вже моєї вітчини!

— Правду сказала! — відозвав ся на то Фанес. — Як же то звучали послідні слова Питиї?

Човен непевний тебе заведе у се поле,
Що здороженим ногам захисток тихий подасть.

— Не хочеш розуміти значіня тих слів? — Таже то бесїда про Харонів непевний човен, що має завезти тебе до послідної вітчини, того великого місця упокою всіх подорожних, до царства Гадеса!

— Так правду кажеш, мій друже, то вже подорож до до Гадеса!

— А судяча пятка, Ефори, дозволили тобі перед смертию то, чого тобі довго відмавляли, значить ся, вертати назад до Лякедемонії. А ти повинен бути ще й вдячний богам за то, що дозволили тобі діждати ся такої відплати ворогам, такої мести. Коли подужаю, то пойду до Єлляди і розкажу твому синови, що его батько помер славною смертию і его на щиті занесли з поля битви в могилу.

— Зробиж так і передай ему мій щит, котрий нехай ховає яко памятку по своїм старім батькови. Не потреба менї напоминати его, щоби чесно жив.

— А Псамтікови сказати, коли его злочинцем виконав; чим ти причинив ся до его упадку?

— Нї; він мене видів, заким став втікати і побачивши мене пустив зі страху лук з руки. Єго приятелї уважали то за знак до втечі і навернули кіньми.

— Боги карають злочинця его власними поганими ділами. Псамтік стратив відвагу, коли мусів гадати, що навіть духи з тамтого сьвіта станули до борби против него.

— Він мав досить до роботи зі смертельними! Перзи боролись ся добре. А все-таки без ґвардиї і без нас були би програли битву!

— То певно!

— Зевсе Лякедемоньский, дякую тобі!

— Ти молиш ся?

— Величаю богів, бо дозволяють менї розставити ся з сим сьвітом без журби про нашу вітчину. Тота збиранина з цілого сьвіта не єсть небезпечна для еллиньскої вітчини. — Чуєш, лікарю? Коли я умру?

Лікар з Мілєту, що супроводив Греків з Малої Азиї ідучих з перским войском до Єгипту, усьміхнув ся гірко і показуючи на кінчик стріли, що сторчала в груди Спартанця сказав: Ще лиш кілька годин видіти тобі сьвітло дня, хоробрий герою! Скоро витягну стрілу тобі з груди, то прийде конець твому житю!

Спартанець подякував лікареви, попращав ся з Фанесом, попросив его, щоби він поздоровив Родопісу від него, і заким міг хто ему перешкодити, витягнув собі певною рукою стрілу з груди. За кілька хвиль опісля Арістомах вже не жив.

(Дальше буде).

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши **„Внучок“** — А. Мечника **„Ованес Огана“** — К. Лясковского **„Зужитий“** — Ст. Аріеля **„Улуди“**

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ” передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім роцї істнованя буде виходити під тим самим як доси літературским напрямом, з задержанєм і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань улїпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цїнну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нинї вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тїни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нинї сказати о дусї і напрямі нашої працї на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белєтристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маємо запевнені працї: *Марії Родзевичівної*, *Віктора Іомулицкого*, *Володислава Ст. Рей монта*, *Севера (Ігн. Мацїйовского)*, *Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянгого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слїдуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:

Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичинї з почтовою пересилкою:

Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).